HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בפסח אחד. אע"פ שאין בו כזית לכל אחד דקסבר אכילת פסחים לא מעכבא אלא זריקת דם לחודא[ט]: **מיניה.** מן המקרא עצמו דמכל מקום אחד מהן שוחטו בשליחותם: **דאית ליה שותפות.** דהא של כל הקהל הוא אבל שליח בעלמא לא: **ויקחו להם איש וגו'.** אחד לוקח לכל המשפחה: **איש וזה.** ולעולם משום דאית ליה שותפות בגוייהו. ודקאמרת אם אינו ענין ענין הוא לו לאיצטריך לו למעוטי קטן שאין לו כח ליקח בשביל אחרים להיותו זוכה להן במקומו: **ואתי מינצי ליה.** אינם לפי אכלו תכוסו דשוחטין את הפסח על היחיד ולא אייתר לן שליחות היכא דלא שייך: **אין שוחטין את הפסח על היחיד.** רבי יהודה אומרה ויליף לה[כ] מלא תוכל לזבוח את הפסח באחד[ל] ביחיד: והא הוו נמי קטנים בנוחלי הארץ וכי הזוכים להם בתורת שלומין בלו והלא אין שליחות לקטן דגבי ושלח ושלחה אינם כתיב (דברים כד) כי יקח איש ומינה ילפינן (בב"מ דף עא:) דאין הקטן עושה שליח: **אלא.** הכוח לאו לאתויי שליח אתא אלא לזכין לאדם שלא בפניו אתא דקטנים כשלא בפניו דמו וכיון דנחלת הארץ זכות היא להם היתה חלוקתם חלוקה: **אלא דדרבא.** כלומר לא זכות שלא בפניו גרידתא איכא למשמע מינה לגדולים אלא לאורויי נמי לקטנים אפי' חובה הבאה מחמת זכות דאין ב"ד לעשות להן כי הכא לזכותם בנחלה בלו ואע"פ שפעמים שחלוקה זו חובתם דאיכא דלא ניחא ליה בחלק שנפל לו אפ"ה לא הדרי בהו: **לחוב אחאי.** אי פשיטא לן שיבא לחובתם מה לנו להעמיד אפוטרופוס לכך: **אלא לחוב ע"מ לזכות.** אנו נעמידם לדון ולערער בשבילם לזכותם ולהנאתם ואם יתחייבו בדין מה שעשו מ[מ] עשו: **נשיא אחד.** והכא זכות וחובה הוה כדאמרן דאיכא דניחא ליה (בהו) בהכי כו' כדאמרן: **ובורין לו חלק יפה.** לכל אחד יפה לזה ויפה לזה: **שום הדיינים.** ששמו נכסי לזה למלוה שלא בפני לזה או שלא מדעתו משום דלא הוה ליית דינא: למחות

בפסח אחד שנא' [1]ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים וכי כל הקהל כולם שוחטים והלא אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן שכל ישראל יוצאים בפסח אחד שליח בקדשים מנא ליה מיניה ודילמא שאני התם [מ]דאית ליה שותפות בגוייהו אלא מהכא [2]ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית ודילמא התם נמי דאית ליה שותפות בגוייהו א"כ תרי קראי למה לי אם אינו ענין להיכא דשייך תניהו ענין להיכא דלא שייך האי מיבעי ליה לכדרבי יצחק [נ]דא"ר יצחק איש זוכה [א]ולא הקטן זוכה ההוא [3]מאיש לפי אכלו נפקא ואכתי מיבעי ליה [ב]דשוחטין את הפסח על היחיד סבר לה כמ"ד [ג]אין שוחטין את הפסח על היחיד ואלא הא דאמר רב גידל אמר רב מנין ששלוחו של אדם כמותו שנאמר [4]ונשיא אחד נשיא אחד ממטה[ד] תיפוק ליה שליחות מהכא ותיסברא דהא שליחות הוא והא קטנים לאו בני שליחות נינהו אלא כי הא דרבא בר רב הונא [ה]דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל אמר רב מנין [ו]שזכין לאדם שלא בפניו שנאמר ונשיא אחד נשיא אחד ותיסברא זכות היא הא חובה נמי איכא דאיכא דניחא ליה בהר ולא ניחא ליה בבקעה ואיכא דניחא ליה בבקעה ולא ניחא ליה בהר ואלא כדרבא בר רב הונא דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל א"ר [ז]מנין ליתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהן שבית דין מעמידין להם אפוטרופוס לחוב ולזכות לחוב אמאי אלא לחוב ע"מ לזכות ת"ל ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו: [ח]א"ר נחמן אמר שמואל [ת]יתומים [א] שבאו לחלוק בנכסי אביהם בית דין מעמידים [ב] להם אפוטרופוס ובוררים להם חלק יפה ואם הגדילו יכולים למחות ורב נחמן דידיה אמר אם [י]הגדילו אינם יכולים למחות [כ]דא"כ מה כח בית דין יפה ומי

ודילמא שאני התם דאית ליה שותפות בגוייהו. פי' אבל לשויה שליח היכא דליכא שותפות מנליה ואין לומר דאין הכי נמי היכא דליכא לו שותפות בגוייהו לא מצי שויה שליח דהא תנן בפ' האשה (פסחים דף פח:) הרי שאמר לו רבו לא ושחטו עלי הפסח ושכח מה אמר לו רבו גדי או טלה יקח גדי וטלה ויאמר אם גדי אמר לי רבי טלה שלי וגדי שלו ואם טלה אמר לי רבי גדי שלי וטלה שלו ומדקאמר טלה שלי וגדי שלו משמע שאין לו שותפות בגדי אפ"ה שוחט גדי עבור רבו אלמא דמצי לשויה שליח אפי' היכא דלית ליה שותפות בגויה ומ"ת אמאי לא דחי לעיל נמי[א] דהתם דר' יהושע בן קרחה מיירי דאית ליה שותפות בגויה כדאמר הכא וי"ל דלרבי יוחנן דמפיק מהאי קרא דכל ישראל יוצאין בפסח אחד דקסבר אכילת פסחים לא מעכבא א"כ האי דקאמר אחד שוחט לכולן מיירי דאית ליה שותפות בגויה דהא בהכי קרא מיירי אבל לרבי יהושע בן קרחה דאמר דכל ישראל יוצאין בפסח אחד יאכל כזית א"כ האי ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל ר"ל דאחד שוחט פסחים הרבה[ב] דמחד פסח ליכא לכל אחד כזית וא"כ מפיק שפיר דהיכא דליכא שותפות דמצי למחי:

איש זוכה ואין קטן זוכה. ואם תאמר ולמה לי קרא והא קי"ל (גיטין דף לט.) דאין יד לקטן וי"ל דלגבי פסח איצטריך דס"ד הואיל דשייך באכילת פסחים ואיך להמנות עליו דכתיב (שמות יב) שה לבית אפי' [ט]קטן[ג] אימא אף לאחרים זכה קמ"ל[ד] [מ]: **אלא** לחוב ע"מ לזכות. וקשה דאמר בפ' הניזקין (גיטין ד' נב.) דאין האפוטרופין רשאין לחוב ולזכות בנכסי יתומים ופריך הא לזכות אמאי לא ומשני לחוב ע"מ לזכות וי"ל דהתם מיירי בתביעת חובות שיש לאחרים עליהם והא ודאי אין רשאין[ה] דשמא לא יתבעום כשהן גדולים אבל כשהן תובעין בשביל היתומים כי הכא בחלוקה דקרקעות דכי גדלי נמי צריכין לחלוק [ט]בהם ודאי מעמידין אפוטרופוס לחוב ע"מ לזכות: **יתומים שבאו.** אומר ר"ת דדוקא שבאו אבל אם היה האחד מוחה אין להעמיד אפוטרופוס לחלוק בעל כרחם ומחלוקת הארץ אין להביא ראיה[ו] שהיו שם כמה יונקי שדים דשאי התם שהיה על פי

עין משפט נר מצוה

כב [א] מיי' פ"ב מהל' שלומין הל"ב:

כא [ב] מיי' פ"ב מהל' קרבן פסח הל' ב:

[ג] [מיי' פ"ד מהל' זכיה ומתנה הל' ב טוש"ע ח"מ סי' רמג סעי' ח]:

כב [ד] מיי' פי"ח מהל' נחלות הל"ד סמג עשין לו טוש"ע חו"מ סי' לז סעי' ח [וסעי' ז]:

כג [ה] ו מיי' פ"י שם הל"ד סמג שם טוש"ע שם סי' רפט סעי' ח:

כד [ז] מיי' פי"ג מהל' מכירה ופי"ב מהל' מלוה ולוה הל"ח סמג עשין נד טוש"ע אה"ע סי' קד סעי' ג וטוש"ע חו"מ סימן קט סעיף ג [וסימן רכז סעי' לה]:

מוסף רש"י

איש זוכה. לאחרים בלקחמו, אם לקח מקח לצורך אחרים או קיבל מתנה לשם אחרים, כדכתיב ויקחו איש שה לבית אבות, ואין קטן זוכה. דאין נעשה שליח (פסחים צא:). שוחטין את הפסח על היחיד. דכתיב איש לפי אכלו תכוסו על איש אחד משמע ובלבד שיוכלו לאכילה (פסחים צא:). ובלא איש נמי נפקא לן מלשון יחיד דשוחטין פסח על יחיד (שם ע"ב). ונשיא אחד נשיא אחד. אשר ינחלו לכם את הארץ, בשבילכם, כל נשיא ונשיא אפוטרופוס לשבטו ומחלק נחלת השבט למשפחות ולגברים וכורר לכל אחד ואחד חלק הגון ומה שהן עושין יהיה עשוי כאילו עשאום שלומים. לנחול את הארץ, שיהא נוחל ומחזיק אותה במקומכם (במדבר לד יז-יח). והא קטנים לאו בני שליחות. דכי כתיב שלומות בגדול כתיב בגלוי לתרום שיהא הקדשו הקדש וליכורו חל דגבי הקדשות ונדרים אינם כתיב וגבי תרומה מצות כל איש אשר ידבנו לבו וכו' (ב"מ עא:). שאין הקטן עושה שליח דכי כתיב שלומות בין בגיטין בין בפסח אינם כתיב בענין (ב"מ י:). יתומים. קטנים (יבמות סז: גיטין לד:). ב"ד מעמידין להם אפוטרופוס. לכל אחד ואחד מן הקטנים (כתובות ק:). וכורר להם חלק יפה. וכורר כל אפוטרופוס חלק אחד יפה לחלקו (יבמות סז:). כל אפוטרופוס למיעוט שלו (כתובות ק:). כל אפוטרופוס יכורר חלק יפה שלו, שמתוך כך יהיו החלקים שוים (גיטין לד:). הגדילו. קטנים (כתובות יא:). ואם הגדילו יכולים למחות. ומהניא חלוקה לפירות דעד מחאה (יבמות סז:). מה כח ב"ד. שמינו להם אפוטרופוס (שם).

תוס' ר"י הזקן

לחלוק. שיש שם גדולים וקטנים. לחוב אמאי. נעמיד אפוטרופוס לחובתם. לחוב ע"מ לזכות. כתב ר"ש נעמידנו לדון ולערער להנאתכם ולזכותם, ואם נתחייבו בדין מה שעשה עשוי. דלגבי חלוקת הארץ זכות וחובה הוא, דאיכא דניחא ליה בהר ולא ניחא ליה בבקעה. ואיכא מ"ד שלא יאמר זה אלא לחלוק להם וליטול חלקם ואע"פ שחובה להם שרוצים חלק האחר, אבל לתביעת ממון אין להם רשות לעשות הוצאה לזכותם שמא לא יזכו, דתניא בפרק הניזקין [גיטין נב, א] ואין אפוטרופין רשאין לחוב על מנת לזכות, ומיירי אפילו מינוהו ב"ד דתני סיפא אין ממנין לא עבד ולא אשה. ובתוספתא דפ"ק דתרומות [הי"ג] תני אין אפטרופין רשאין לזכות ולחובב אלא ברשות ב"ד. ובירושלמי פרק הניזקין [גיטין פ"ה ה"א] גרסינן אמר ר' יוחנן אין מעמידין להם אפוטרופוס לחוב להם אלא לזכות להם, ובסוף ואם חבר חבר, אר"י [בר חנינא] אין מעמידין להם אפוטרופוס בין לזכות בין לחובה. ומסתבר דהלכה כר' יוסי בר' חנינא וכברייתא הניזקין שאין מעמידין אפוטרופוס לחוב ע"מ לזכות ואפילו ברשות ב"ד, ואין כח ב"ד לעשות אפוטרופוס לזה, דהא ק"ל כר' (יוחנן) [נחמן] דהיכא דטעה [אפוטרופוס] שמינוהו לחלוק הגדילו היתומים יכולין למחות, וכ"ש שאין להם לחוב ע"מ לזכות, הלכך העיקר כפירושא בתרא ולית הלכתא כתוספתא דהתם כר' יוחנן שייכא דאמר שיש רשות למנות אפוטרופוס לחוב ע"מ לזכות, ולית הלכתא הכי אלא כר' נחמן. וכן דעת הר"ם שלא הביא אלא הא דרב נחמן וברייתא דהניזקין כמו שתמצא בנחלות [פ"י ה"ד]. חלק יפה. בכל כחם. הגדילו. היתומים. למחות. לבטל חלוקה. שום הדיינים. ששמו נכסי לזה למלוה.

מסורת הש"ס

א) מוכן מא. (פסחים פט.), ב) פסחים לא.; ג) ג"ז סס. [ש"ג], ד) [בכס"י נוסף: מקמו לגמול אם המלך], ה) לעיל כג. [וש"נ] ימנות קיים: (נדרים לו.), ו) ימנות סז: כתובות ק. גיטין לד, ז) [ימנות ל: וש"נ], ח) כתובות עט.; ט) [כל זה ליתא במשנה דכתובות עט:], י) [פסחים עח ע"ב], כ) [בפסחים לא ע"א], ל) [דברים טז, ה], מ) [תוס' ר"י הזקן: עשרו], נ) [עי' פסחים פח ע"ב], ס) [וע"ע תוס' סנהדרין סח: ד"ה קנון ותוס' גיטין סד: ד"ה שאני], ע) [בדפו"ר: בהא], פ) [ב"ב יג ע"ב, ע"ש], צ) [וע"ע תוס' ב"ב קו ע"ב ד"ה ושמואל],

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְשָׁחֲטוּ אֹתוֹ כֹּל קְהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעַרְבָּיִם:
שמות יב ו

2. דַּבְּרוּ אֶל כָּל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בָּעֲשֹׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית אָבֹת שֶׂה לַבָּיִת:
שמות יב ג

3. וְאִם יִמְעַט הַבַּיִת מִהְיֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הַקָּרֹב אֶל בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נְפָשֹׁת אִישׁ לְפִי אָכְלוֹ תְּכוּסוּ עַל הַשֶּׂה:
שמות יב ד

4. וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמַּטֵּה תִּקְחוּ לְנַחֵל אֶת הָאָרֶץ:
במדבר לד יח

הגהות הגר"א

[א] גמ' יתומים שבאו לחלוק. פי' הרמב"ם שהיו יתומים גדולים וקטנים וכולם הגדולים לחלוק: [ב] שם ב"ד מעמידין. פי' לקטנים. (הגר"א בספרו הלכה פסוקה על הרא"ש):

מוסף תוספות

א. דאמרינן וגנבר מינה לעלמא נימא. ריטב"א. ב. ודריש אותו לשוחט וה"ק ושחטו אותו האיש שהוא כל קהל עדת ישראל כלומר שהוא שלוחם והאי דכתיב ושחטו משום דבמקום רבים קאי. המב"ן. (ועי' מהרש"א ולש"ש). ג. דשה לבית אבות דאורייתא והוי לענין פסח כמו גדול. תוס' גיטין סד: ד"ה שאני. ד. דאין קטן זוכה והיינו דאין ממנה אחרים על פסחו וכו'. תוס' סנהדרין סח: דשה לבית אבות לאו דאורייתא ואין לו כח לזכות בו לא לאחרים ולא לעצמו. תוס' גיטין סט. וע"ע תוס' פסחים לא: ד"ה האיש זוכה. ה. לדון עמהם אע"פ שמתכוונים להפך בזכותם. תוס' רי"ד. ו. [ואע"ג] דמייתי לה אחלוקת הארץ לאו לגמרי מדמי לה. תוס' גיטין לד: אסמכתא בעלמא הוא. תוס' הרא"ש. (ועי' מהרש"א). ז. והגדילו ולא יכלו למחות. תוס' הרא"ש. ח. ובתוס' גיטין כתבו מעשה אחד: ומתעלה חלקו בכך במה שיאכלו עבדים של אלו בתרומה שלא יאמרו ברעב. ט. כאשר יפול הגורל כן יהיה. תוס' כתובות ק. י. דבוררים קאי אאפוטרופין. תוס' הרא"ש. כ. ובורר כל אפוטרופוס ליתום שלו חלק הישר בעיניו. תוס' כתובות ק. ל. ואע"ג דמייתי לה אחלוקת הארץ שהיתה בגורל ובשומת ב"ד לא לגמרי מדמינן לה לחלוקת הארץ. תוס' הרא"ש. מ. וכיון דאפשר לחלוק בדרך שאר החלוקות על פי הגורל מפני מה מקילין על אלו כל כך לחלוק בלא גורל ובלא שומת ב"ד. רשב"ם גיטין לג ע"ב. נ. דודאי אין לאפוטרופוס רשות לחלק בגוד או איגוד מקח וממכר הוא ואין אפוטרופסים רשאין למכור וליקח. ריטב"א. ס. דשוב שיטול כל אחד שדה אחת ויהיה כל חלקו במקום אחד ממה שיטול כל אחד שליש של כל שדה ושדה. תוס' הרא"ש. ע. ואפוטרופוס מעמידין להם לשמור לכל אחד חלקו בפני עצמו דעד עתה היה שומר הכל ביחד. תוס' גיטין לד. ד"ה ב"ד. וע"ע בתוס' הרא"ש. אבל הריעב"ץ אומר: ואפ"ה בענין אפוטרופוס דכל מילתא דיתמי הנעשה ע"י ב"ד מנכסיהם צריכא אפוטרופוס שיותר יהא ראוי לאפוטרופוס לטעון בשבילם ולהפך בזכותם אחר שמינוהו תחתיו מלב"ד.